

РЕШЕНИЕ

№ 167

гр. Б., 03.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Б., ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: Петър Узунов

Членове: Вера Коева
Емилия Дончева

при участието на секретаря Катерина Пелтекова
като разгледа докладваното от Емилия Дончева Въззивно гражданско дело
№ 20241200500113 по описа за 2024 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производство по делото е образувано по въззивна жалба, депозирана от
„Е.М.“ ЕООД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление: гр. С., район „В.“,
кв. „М.Д.“, ул. „Р.П.К.“ *** сграда М.Т., ет. 6, представлявано от Р.И.М.Т.-
управител чрез юриск. Й.К. против Решение № 837/01.12.2023 г., постановено
по гр.д. № 1765/2023 г. по описа на РС- Б..

Във въззивната жалба се правят оплаквания за неправилност на извода
на районния съд за изтекла погасителна давност по отношение на вземането,
за което е образувано изп. дело № 1175/2021 г. по описа на ЧСИ Александър
Цанковски. Сочи се, че съдът не е взел предвид, че след прекратяване на
изпълнително дело № 258/2011 г. по описа на ЧСИ Александър Цанковски и
преди изтичане на петгодишния давностен срок, въз основа на молба от
02.11.2021 г. е образувано ново изпълнително дело № 1175/2021 г. по описа
на ЧСИ Александър Цанковски. С молбата било поискано извършване на
изпълнителни действия спрямо длъжника, което прекъсвало давността. По
изпълнителното дело били депозирани молби, с които било поискано
предприемане на конкретни изпълнителни действия с цел принудително
събиране на вземането и давността била прекъсната.

Прави се искане за отмяна на атакувания съдебен акт и отхвърляне на
предявения иск.

В депозирания отговор по жалбата, въззиваемата страна, чрез
процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и моли за

потвърждаване на първоинстанционното решение.

За да се произнесе, съдът съобрази следното:

Видно от сезиралата първоинстанционния съд искова молба, предмет на предявения иск е отричане дължимостта на претендираните от ответното дружество суми както следва: 7088,49 лева – главница; 258,59 лева - законна лихва за периода 24.02.2023 г. - 19.06.2023 г.; 7871,93 лв.- неолихвяеми вземания по изпълнителен лист; 456,27 лв.- разноски по изпълнителен лист; 100,00 лв. - разноски по изпълнително дело; 519,00 лв. – такси и разноски по изпълнителното дело, за които е образувано изп. дело № 1175/2021 г. по описа на ЧСИ Александър Цанковски, на основание чл. 439 ГПК.

Ищецът е оспорил ответникът да разполага спрямо него с изпълняемо право, позовавайки се по реда на чл. 439, ал. 1 ГПК на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

Твърди се, че изпълнителният лист е издаден на 03.07.2009 г. по ч.гр.д. № 1524/2009 г. по описа на РС- Б. в полза на кредитора „ПИБ“ АД. Въз основа на изпълнителния лист и по молба на този кредитор, на 20.08.2009 г. било образувано изпълнително дело № 295/2009 г. по описа на ЧСИ Виолина Тозева. Сочи се, че на 08.10.2009 г. бил наложен запор на трудовото възнаграждение на длъжника. На 22.03.2010 г. постъпила молба от вискателя за възбрана на недвижимо имущество на длъжника, която била оставена без движение за заплащане на такса, която не била заплатена. На 30.09.2010 г. била депозирана молба за налагане на запор на трудовото възнаграждение на длъжника, а на 16.11.2010 г. - връчена покана за доброволно изпълнение. На 06.07.2011 г. от вискателя постъпила молба за преместване на изпълнителното дело при ЧСИ Александър Цанковски, като на 14.07.2011 г. делото било образувано под № 258/2011 г. На 21.10.2013 г. била входирана молба с искане за налагане на запор, а на 19.02.2015 г. – искане за извършване на справки. На 18.01.2017 г. ответното дружество „Е.М.“ ЕООД било конституирано като вискател по делото на мястото на „ПИБ“ АД. Следващото поискано изпълнително действие било на 05.07.2017 г. - молба за налагане на запор на трудовото възнаграждение на длъжника, който бил наложен на 19.07.2017 г. На 01.06.2020 г. изпълнителното производство било прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

Твърди се, че на 02.12.2021 г. от вискателя „Е.М.“ ЕООД била депозирана молба за образуване на ново изпълнително дело. На 31.01.2023 г. от вискателя били депозирани молби с искания за налагане на запор на трудовото възнаграждение на длъжника. Сочи се, че в периода 05.07.2017 г. до 31.01.2023 г. не са извършвани изпълнителни действия, поради което правото на вискателя да иска изпълнение на задължението от длъжника се преклудира на 06.07.2022 г., когато е изтекъл петгодишния давностен срок.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът не е депозирал отговор на исковата молба.

С поставеното по делото решение районният съд е приел за установено

по отношение на ответника „Е.М.“ ЕООД, че Н. Х. Б. не дължи сумата от 17294,00 лв., от които: главница - 7088,49 лв.; законна лихва 258,59 лв. за периода 24.02.2023 г.- 19.06.2023 г.; неолихвяеми вземания по ИЛ - 7871,93 лв.; разноси по ИЛ - 456,27 лв.; разноси по ИД - 100,00 лв.; такси и разноси по ИД - 519,00 лв.; законна лихва от 19.06.2023 г. до момента; Такси и разноси направени след 19.06.2023 г., за което е образувано ИД 1175/ 2021 г. при ЧСИ Александър Цанковски, с район на действие ОС- Б., поради изтекла погасителна давност.

От събраните в първоинстанционното производство доказателства се установява следната фактическа обстановка:

От изп. дело № 295/2009 г. по описа на ЧСИ Виолина Тозева се установява, че изпълнителното дело е образувано по молба от „ПИБ“ АД, в качеството на взыскател, с искане за образуване на изпълнително производство срещу длъжника Н. Х. Б.. Към молбата е представен изпълнителен лист от 03.07.2009 г., издаден по ч.гр.д. № 1524/2009 г. по описа на РС-Б., с който длъжникът Н. Х. Б. е осъдена да заплати на кредитора „ПИБ“ АД, следните суми и на следните основания: сумата от 7725,28 лв., представляваща неиздължена сума по Договор за банков кредит № 22КР-АА-2075/13.12.2006 г., изменен и допълнен с Анекс № 1/09.02.2009 г., от която: 7088,49 лв.- главница; 615,56 лв.- просрочена лихва за периода 20.03.2009 г. - 01.07.2009 г.; 21,23 лв.- наказателна лихва за просрочена главница за периода 20.03.2009 г. - 01.07.2009 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК – 02.07.2009 г. до окончателното изплащане на дължимото, както и сумата от 526,27 лв., представляваща сторени в производството съдебни разноси.

До длъжника Н. Х. Б. е изпратена покана за доброволно изпълнение изх. № 6847/08.10.2009 г. на адрес: гр. Б., ул. „Д.Г.“ ****, която не е връчена поради непреставяване на адресата на посочения адрес. На 03.09.2010 г. повторно е изпратена покана за доброволно изпълнение, която е връчена на длъжника на 16.11.2010 г.

Със запорно съобщение изх. № 6848/08.10.2009 г. до ЕТ „И.С.“ е наложен запор на върху трудовото възнаграждение на длъжника. С молби на взыскателя вх. № 10033/28.10.2009 г. и вх. № 2050/22.03.2010 г. е поискано насочване на изпълнението срещу недвижим имот на длъжника, находя се в м. „К.“ в землището на гр. Б.. На 30.09.2010 г. взыскателят е поискал налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника.

По молба на взыскателя от 06.07.2011 г. изпълнителното дело е изпратено на ЧСИ Цанковски, който е образувал същото под номер 258/2011 г. На 11.10.2013 г. взыскателят е депозирал молба за налагане на запор върху трудовото възнаграждение на длъжника.

На 13.12.2016 г. е депозирана молба от „Е.М.“ ЕООД за конституиране като взыскател по изпълнителното дело в качеството на цесионер въз връзка със сключен договор за цесия с „ПИБ“ АД. С постановление на ЧСИ от

18.01.2017 г. „Е.М.“ ЕООД е конституиран като вискател на мястото на вискателя „ПИБ“ АД. С молба от 13.03.2017 г. вискателят „Е.М.“ ЕООД е поискал извършването на справки, както и предприемането на изпълнителни действия, а с молба от 05.07.2017 г. – налагане на заповор на трудовото възнаграждение на длъжника, като е изпратено е заповорно съобщение до работодателя на длъжника.

С постановление на ЧСИ от 01.06.2020 г. на основание чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК е прекратено изпълнителното производство по изп. дело № 258/2011 г.

По молба на въззивника „Е.М.“ ЕООД вх. № 16494/02.12.2021 г. въз основа на издадения изпълнителен лист по ч.гр.д. № 1524/2009 г. по описа на РС- Б., е образувано ново изпълнително дело под № 1175/2021 г. по описа на ЧСИ Александър Цанковски. С молбата за образуване на изпълнителното дело вискателят е поискал извършването на справка в регистъра на банковите сметки и сейфове към БНБ и при установяване на такива, налагане на заповор, както и насрочване на дата за оценка и опис на движимите вещи на адреса на длъжника. Към молбата е приложен платежен документ за внесена по сметка на ЧСИ сума от 72,00 лв., както и е направено искане след осчетоводяване на сумите, платени с приложените вноски бележки, да бъде издадена фактура и изпратена на посочен в молбата електронен адрес. На 02.12.2021 г. от ЧСИ Цанковски са издадени сметка 48807 за сумата от 66,00 лв. с ДДС и сметка 48808 на стойност 2,50 лв. Видно от материалите по изпълнителното дело, сметките са изпратени на вискателя по електронен път. С разпореждане от 07.12.2021 г. въз основа на депозираната молба ЧСИ е образувал изп. дело № 1175/2021 г. и е разпоредил извършването на исканите справки и действия, след заплащане на дължимите такси. На 18.01.2023 г. ЧСИ е издал фактура № 46658 на стойност 18,00 лв. и фактура № 55825 на стойност 18,00 лв. и на същата дата е изпратил съобщение до вискателя за заплащане на издадените сметки на 02.12.2021 г. На 26.01.2023 г. ЧСИ е издал фактура № 46792 на стойност 6,00 лв., фактура № 55982 на стойност 6,00 лв. и фактура № 55983 на стойност 2,60 лв. и на същата дата е изпратил съобщение до вискателя за заплащане на издадените сметки. С молба от 24.01.2023 г. вискателят е поискал налагане на заповор на банкови сметки на длъжника в ОББ АД. Към молбата е приложен документ за внесени 18,00 лв. по сметка на ЧСИ. С последващи молби от 31.01.2023 г. вискателят е поискал извършването на справки за банкови сметки и налагане на заповор при установяване на такива. Към молбите са приложени платежен документ за внесената по сметка на ЧСИ сума от 72,00 лв. и платежен документ за внесена на 20.01.2023 г. сума от 12,00 лв. ЧСИ е наложил заповор на банкови сметки на длъжника в „ПИБ“ АД и на трудовото възнаграждение на длъжника.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно производство е допустима, тъй като са налице всички процесуални предпоставки за това.

Относно правилността на първоинстанционното решение, въззивният

съд намира наведените с въззивната жалба доводи за основателни.

Предявен е отрицателен установителен иск с правна квалификация чл. 439, ал. 1 ГПК за установяване на недължимост на вземане, за което е издаден изпълнителен лист, поради новонастъпили факти. За да бъде уважен предявеният иск трябва да е установен следният фактически състав: 1) да съществува изпълнително основание и да е издаден изпълнителен титул срещу ищеца; 2) да е образувано изпълнително дело от кредитора срещу длъжника; 3) да са настъпили факти след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, които обосновават несъществуване на правото на принудително изпълнение на вземането – в конкретния случай да е изтекла претендираната от страната погасителна давност. В тежест на ответника е да установи спиране, съответно прекъсване на погасителната давност относно вземането.

Предявеният иск се явява допустим, предвид качеството на ищцата Н. Х. Б. на длъжник в изпълнително производство и наведените в обстоятелствената част на исковата молба твърдения за настъпили факти, а именно - изминал период от време след влизане в сила на изпълнителното основание, водещ до недължимост, поради погасяване по давност на претендираното вземане от ответника - взыскател по изп. дело № 1175/2021 г. по описа на ЧСИ Александър Цанковски.

В конкретния случай страните не спорят по фактите, а по правните последици от същите и по-конкретно по въпроса относно прекъсването на давността в резултат на предприети действия за принудително изпълнение.

Приложима по отношение на установените с влязла в сила заповед вземания е петгодишната давност по аргумент от разпоредбите на чл. 117, ал. 2 ЗЗД и чл. 404, ал. 1, т. 1 ГПК. Съгласно чл. 404, ал. 1, т. 1 ГПК подлежат на принудително изпълнение заповедите за изпълнение. На изпълнение по този ред подлежат установените по основание и размер безспорни вземания, каквито без съмнение са както вземанията, установени с влязло в сила решение, така и вземанията, установени с влязла в сила заповед за изпълнение. Така, както длъжникът не може да оспорва вземането, установено с влязло в сила решение, поради факт, настъпил до съдебното дирене в производството, по което решението е постановено, така длъжникът не може да оспорва и вземането, установено с влязлата в сила заповед за изпълнение поради факт, настъпил до изтичането на срока по чл. 414, ал. 2 ГПК. Тълкуването на чл. 117, ал. 2 ЗЗД налага извод, че правилото следва да се прилага, както по отношение на вземания, установени с влязло в сила решение, така и по отношение на вземания, установени с влязла в сила заповед за изпълнение (в тази насока Решение № 3/04.02.2022 г. по гр.д. № 1722/2021 г. на ВКС, IV г.о.).

Няма спор между страните, че длъжникът в заповедното производство не е възразил по предвидения за това процесуален ред срещу заповедта по чл. 417 ГПК и тя е влязла в сила. След стабилизирането на заповедта за изпълнение ирелевантно за правния спор е обстоятелството въз основа на

какъв акт или основание е издадена същата. Когато е налице влязла в сила заповед за изпълнение, същата стабилизира вземането, поради което от влизането ѝ в сила започва да тече нова давност, която винаги е петгодишна по аналогия от разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, който е приложим и в настоящия случай.

Според т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013 г. от 26 юни 2015 г., по т.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, прекъсването на давността с предявяването на иск и др. действия по чл. 116, б. „б“ ЗЗД и прекъсването на давността с предприемането на действия за принудително изпълнение по чл. 116, б. „в“ ЗЗД са уредени по различен начин. В първия случай нова давност не започва да тече докато трае производството, а ако съществуването на вземането не бъде признато, давността не се счита прекъсната. Ако вземането бъде признато, новата давност започва да тече от влизането в сила на крайния акт, с който се установява, че вземането съществува, тъй като докато трае производството, давност не тече. Не случайно законодателят е уредил отделно хипотезата на чл. 116, б. „в“ ЗЗД относно давността в принудителното изпълнение, без да възпроизведе правилата за спиране и отпадане на ефекта на прекъсването в исковия процес. Тези правила са неприложими при прекъсването на давността с предприемането на действия за принудително изпълнение по чл. 116, б. „в“ ЗЗД не защото ефектът на спирането в този случай настъпва безвъзвратно, а защото в този случай няма спиране на давността, нито отпадане на ефекта на прекъсването. Исковото производство като динамичен фактически състав е уредено по различен начин от изпълнителното производство. Исковото производство започва с предявяването на иска и завършва със съдебно решение, като съдът е длъжен служебно да движи производството до постановяването на решение, независимо от това извършва ли ищецът други процесуални действия или процесът се основава на негови процесуални пропускания. Всеки допустим исков процес завършва с решение, което признава или отрича вземането. В исковия процес давността е прекъсната в началото и ищецът не може да извърши никакво действие, с което да я прекъсне отново в хода на исковото производство. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Това е така, тъй като ищецът няма нужда да поддържа висиящността на исковия процес, за движението му съдът следи служебно, но не така стоят нещата при исковия процес. За да е в състояние да прекъсне давността, искането за извършване на определено изпълнително действие, следва да бъде уважено от съдебния изпълнител и действието да е предприето. Необходимо е двете действия да са налице кумулативно, за да породят придадения им прекъсващ ефект. Същинско действие за

принудително изпълнение може да предприеме само съдебният изпълнител и то прекъсва давността, но давността е свързана с поведението на кредитора – тя не се влияе от поведението на други лица. Затова, ако искането от кредитора е направено своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок, по причина, която не зависи от волята на кредитора, давността се счита прекъсната с искането, дори то да е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указание на органа на изпълнителното производство.

В настоящия казус вземанията, чието съществуване ищецът претендира да бъде отречено, се погасяват с пет годишна давност. Давността е започнала да тече от 01.12.2010 г., когато е влязла в сила по отношение на ищеца заповедта за изпълнение. Депозираниите молби от вискателя за извършване на изпълнителни действия са както следва: 03.07.2009 г.; 28.10.2009 г.; 22.03.2010 г.; 30.09.2010 г.; 11.10.2013 г.; 13.12.2016 г.; 08.02.2017 г.; 13.03.2017 г.; 05.07.2017 г.; 02.12.2021 г.; 31.01.2023 г.

С оглед така описаните изпълнителни действия, се налага изводът, че давността е била многократно прекъсвана, като от последната молба – 31.01.2023 г. до датата на подаване на исковата молба на 31.08.2023 г. не са изтекли повече от 5 години.

Неоснователни са изложените в отговора на въззивната жалба доводи, че давността не е била прекъсната с подадената от вискателя молба от 02.12.2021 г. за образуване на ново изпълнително дело, тъй като същата не представлява изпълнително действие.

В Решение № 80/06.02.2024 г. по гр.д. № 1862/2023 г. на ВКС, IV г.о, допуснато до касация по процесуалноправния въпрос прекъсва ли се погасителната давност, когато кредиторът е поискал съответното изпълнително действие, заплатил е таксата, но то е извършено от съдебния изпълнител след изтичане на давността, е прието, че когато кредиторът е поискал съответното изпълнително действие, заплатил е таксата, но то е извършено от съдебния изпълнител след изтичане на давността, тя се счита за прекъсната.

В настоящия казус с молбата за образуване на изпълнително производство от 02.12.2021 г. вискателят „Е.М.“ ЕООД е поискал извършването на изпълнителни действия – насрочване на дата за опис и оценка на движими вещи на адреса на длъжника, извършване на справка в Регистъра на банковите сметки и сейфове към БНБ за наличие на банкови сметки и налагане на заповед при установяване на такива. Към молбата е приложен документ за внесена по сметка на ЧСИ сума в размер на 72,00 лв. По образуваното изпълнително дело № 1175/2021 г. съдебният изпълнител е извършил поисканият от вискателя способ на 19.06.2023 г. Когато вискателят е поискал прилагане на изпълнителен способ за осъществяване на определено субективно право преди изтичане на давността, но съдебният изпълнител го приложи след изтичане на давността, тя се смята за прекъсната от момента на искането. Обратното правно разрешение би означавало

правните последици от един юридически факт да зависят според това, дали съдебният изпълнител е извършил искания изпълнителен способ по делото, по който е поискан или по новообразувано дело, което е логически несъстоятелно. Правните последици от факта следват от предвиденото в закона, без оглед правно-техническите способности на осъществяването му – така Решение № 80/06.02.2024 г. по гр.д. № 1862/2023 г. на ВКС, IV г.о., Решение № 127/12.07.2022 г. по гр.д. № 2884/2021 г. на ВКС, III г.о.

В Решение № 127/12.07.2022 г. по гр.д. № 2884/2021 г. на ВКС, III г.о, е дадено разрешение на въпроса: „дали тече давност за вземането когато съдебният изпълнител бездейства и не прилага поисканите от вискателя изпълнителни способности за събирането му“. В решението е прието, че в случаите, когато искането от кредитора за предприемане на изпълнително действие (в това число и в хипотезите на възлагане от вискателя съгласно чл. 426, ал. 4 и чл. 18 ЗЧСИ), е направено своевременно, но то (изпълнителното действие) не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок, по причина, която не зависи от волята на кредитора, давността се счита прекъсната с искането, дори то да е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указание на органа на изпълнителното производство. Във всички случаи на нередовност се изисква „надлежно указание на органа“ и предоставяне възможност на вискателя да отстрани последната – чл. 426, ал. 3 ГПК, според който съдебният изпълнител проверява редовността на молбата за принудително изпълнение като прилага правилата на чл. 129 ГПК. Разпоредбата на чл. 426, ал. 3 ГПК задължава съдебният изпълнител да даде подходящ срок за отстраняване на констатираните нередовности. Бездействието на съдебния изпълнител да приложи правилата на чл. 129 ГПК – да даде надлежни указания в какво се състои нередовността и съответен срок за отстраняването ѝ, не може да се тълкува в тежест на вискателя и да доведе до негативни за него последици. В обобщение давност не тече, ако кредиторът е поискал извършване на изпълнителни действия, но съдебният изпълнител бездейства и не предприема изпълнение по различни причини, независещи от волята на кредитора, в това число и когато при нередовност не приложи правилата на чл. 129 ГПК.

В настоящия случай не се установява съдебният изпълнител да е дал указания за внасяне на такси или др., нито е предприел действия по молбата за извършване на изпълнителни действия, инкорпорирана в молбата за образуване на изпълнителното производство от 02.12.2021 г. Ето защо, давността е прекъсната с подаването на тази молба, към която дата не са изтекли пет години от последното изпълнително действие (19.07.2017 г.) по изп.д. № 258/2011 г. по описа на ЧСИ Александър Цанковски. Давността не се прекъсва веднъж с искането и още веднъж с предприемането на действието. Прекъсването е едно - с предприемането на действието, но се счита да е настъпило с обратна сила, ако след поискването давността е изтекла.

Предвид горното неоснователни са изложените в отговора на въззивната жалба възражения за изтичане на предвидената в закона

петгодишна давност.

Неоснователни са и доводите в отговора на въззивната жалба, че погасителната давност за процесните вземания е изтекла преди подаване на молбата на вискателя за образуване на ново изпълнително дело от 02.12.2021 г., поради прекратяване на предходното изпълнително дело в резултат на настъпила перемпция на 30.09.2012 г.

В т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013 г. от 26 юни 2015 г., по т.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

В Решение № 126/28.06.2022 г. по гр.д. № 3409/2021 г. на ВКС, III г. о. и цитираните в него Решение № 37/24.02.2021 г. по гр.д. № 1747/2021 г. на ВКС, IV г.о., Решение № 3/04.02.2022 г. по гр.д. № 1722/2021 г. на ВКС, IV г. о., Решение № 60282/19.01.2022 г. по гр.д. № 3409/2021 г. на ВКС, III г. о. Решение № 126/28.06.2022 г. по гр.д. № 3409/2021 г. на ВКС, III г. о., е прието, че перемпцията и давността са отделни правни институти, като перемпцията е без правно значение за давността. Те уреждат различни по характер срокове (давностен и процесуален), като срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК не е произведен от давностния по чл. 110 ЗЗД. Съгласно чл. 116, б. „в“ ЗЗД давността се прекъсва във всички случаи от момента на предприемане на действия за принудително изпълнение. Перемирането е основание за прекратяване на процесуалното правоотношение по изпълнителното производство, но то не заличава ефекта от предприетите принудителни действия (резултатни или безрезултатни), с които е прекъсвана давността за изпълняемото право – този ефект се запазва и се отчита при възражение за изтекъл давностен срок. Последиците при перемпция по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК са от процесуален характер - изпълнителният лист не губи характера си на изпълнително основание, а материалното право на вискателя продължава да съществува.

Дори при настъпила перемпция по право, когато по изпълнителното дело е направено искане за прилагане на нов изпълнителен способ, съдебният изпълнител не може да откаже изпълнение- той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново - отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността, независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело- така Решение № 127 от 12.07.2022 г. на ВКС по гр. д. № 2884/2021 г., III г. о., ГК. За прекъсването на давността няма значение дали поисканият изпълнителен способ е приложен по канцеларско дело с един или друг номер, а има значения дали този способ касае едни и също притезание – така Решение № 80/06.02.2024 г. по гр.д. № 1862/2023 г. на ВКС, IV г.о.

Предвид цитираната по-горе съдебна практика на ВКС по въпросите за

перемпцията и давността в изпълнителния процес, съдът намира, че дори да се приеме последното изпълнително действие по изп. дело № 295/2009 г. на ЧСИ Виолина Тозева, извършено на 30.09.2010 г., и след изтичане на 2 г. срок да е настъпила перемпция, поради неизвършване на действия по принудително изпълнение, това не се отразява на погасителната давност, която следва да се счита за прекъсвана с всяко от предприетите от вискателя и ЧСИ действия по осъществяване на съответния способ на принудително изпълнение, за които по делото се събраха доказателства.

В заключение настоящият въззивен състав намира, че предявеният от ищеца Н. Х. Б. иск с правна квалификация по чл. 439, ал. 1 ГПК да се признае за установено, че не дължи на „Е.М.“ ЕООД – вискател по изпълнително дело № 1175/2021 г. по описа на ЧСИ Александър Цанковски сумата от 17294,00 лв., от които: 7088,49 лева – главница; 258,59 лева - законна лихва за периода 24.02.2023 г. - 19.06.2023 г.; 7871,93 лв.- неолихвяеми вземания по изпълнителен лист; 456,27 лв.- разноски по изпълнителен лист; 100,00 лв. - разноски по изпълнително дело; 519,00 лв. – такси и разноски по изпълнителното дело, се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен. Обжалваното решение следва да се отмени изцяло, вместо което да се постанови решение, с което искът на Н. Х. Б. да се отхвърли изцяло.

По разноските:

С оглед изхода на спора, в полза на въззивника „Е.М.“ ЕООД следва да се присъдят разноски пред двете инстанции, както следва: 100,00 лева юрисконсултско възнаграждение пред първата инстанция, 348,37 лв. държавна такса за въззивно обжалване и 100,00 лева юрисконсултско възнаграждение пред настоящата инстанция.

Водим от горното, Окръжен съд – Б.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 837/01.12.2023 г. по гр. д. № 1765/2023 г. по описа на Окръжен съд – Б. и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Н. Х. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. Б., ул. „Д.Г.“ № **** иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК за признаване на установено, че не дължи на „Е.М.“ ЕООД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление: гр. С., район „В.“, кв. „М.Д.“, ул. „Р.П.К.“ *** сграда М.Т., ет. 6, представлявано от Р.И.М.Т.- управител чрез юриск. Й.К. сумата от 17294,00 лв., от които: 7088,49 лева – главница; 258,59 лева - законна лихва за периода 24.02.2023 г. - 19.06.2023 г.; 7871,93 лв.- неолихвяеми вземания по изпълнителен лист; 456,27 лв.- разноски по изпълнителен лист; 100,00 лв. - разноски по изпълнително дело; 519,00 лв. – такси и разноски по изпълнителното дело, за което е образувано изпълнително дело № 1175/2021 г. по описа на ЧСИ Александър Цанковски.

ОСЪЖДА Н. Х. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. Б., ул. „Д.Г.“ № **** да заплати на „Е.М.“ ЕООД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление: гр. С.,

район „В.“, кв. „М.Д.“, ул. „Р.П.К.“ *** сграда М.Т., ет. 6, представлявано от Р.И.М.Т.- управител чрез юриск. Й.К. сумата от 548,37 лева, представляваща сторени разноси пред двете инстанции.

На страните да се връчат копия на настоящия съдебен акт, който може да бъде обжалван в едномесечен срок, считано от връчването, пред Върховния касационен съд, с касационна жалба, подадена чрез Окръжен съд-Б..

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____